

Ehl-i fesâd ve anarşistler

✘ “Karşımızdaki dinsiz anarşist ve millet ve vatan düşmanlarıdır.¹” Dinsizler ve anarşistler, zehirlemekten zevk alan akrep misilli ve habîs rûhludurlar. Öldürmekten ve yok etmekten menhus bir lezzet alırlar. Âciz ve çaresizdirler. Tek yaptıkları ve yapabildikleri tahrîb etmek ve yok etmektir. Çünkü fitratları tefessüh etmiş ve vicdânları çürümüştür. Kalbleri mühürlenmiş ve dehşetli bir hâlet-i rûhiye içersindedirler. Bu acib zamanda binler esbab-ı fesâd ve ifsâd içinde beşeriyet bedel ödemektedir. Özellikle de ma’sûmlar bu binler esbab-ı fesâd ve ifsâd içinde zulme uğramakta ve hayatlarını kaybetmektedirler. “Eğer şahit istersen, âlem-i medenînin fesâd ve rezaletine bak; zaman çok şahitleri gösterecektir.²”

Anarşistler “İllâ ki—el-iyâzü billâh!—irtidâd ile vicdânı tefessüh edip, yılan gibi zehirlemekten lezzet alsın!³”

Her halde “Bir Müslüman İslâmiyet dairesinden çıksa, mürted (dinden çıkan) ve anarşist olur, hayat-ı içtimâîyeye zehir hükmüne geçer. Çünkü anarşi hiçbir hakkı tanımaz, insâniyet secîyelerini canavar hayvanların secîyesine çevirir.⁴”

Böylece insanlık nazarında menfûr bir mahlûk olur.

“Ben öyle adamlara (vahşi ve gaddar, hayvandan da aşağı ve habîs rûhlulara) anarşist nazarıyla bakıyorum.” Çünkü

“Meslekleri ihtilâl ve fesâddır.⁵” Hukûk-u ibâda tecavüz etmekle aralarına fesâd ilkâ’ etmek cinâyetlerini işlerler.

Yaptıkları fesâd, ifsâd, tesfîh (sefîh, ahlâksız) gibi cinayetlerdir. Dünya nizâmının bozulmasını intaç edip fesâd ve ihtilâle sebebiyet veren ihtilâlcilerdir.

Anarşi ve terör hareketlerinin zaman zaman çoğalmasının hikmetleri de şöyledir: “Çekirge gibi bir âfat, bir mevsimde pek çok kesretle bulunur. Mevsim değiştiğinde, memleketi fesâda veren kesretli o tâifelerin hakikatleri, mahdût bazı fertlerde saklanıyor. Yine zamanı geldikçe, emr-i ilâhî ile, o mahdût fertlerden gâyet kesretli aynı fesâd yine başlar. Güya onların hakikat-i milliyetleri inceliyor, kopmuyor; yine mevsimi geldikçe zuhûr ediyor. Aynen öyle de, bir zaman dünyayı hercümerc eden o tâifeler, izn-i ilâhî ile, mevsimi geldiği vakit, aynı o tâife, medeniyet-i beşeriyeyi hercümerc (alt-üst) edecekler. Fakat onların muharrikleri başka bir sûrette tezâhür eder. Lâ ya’lemu’l-ğaybe illâllah.⁶” İşte bu zamanımızda da, bir cihetiyle, ma’lûm terör örgütü olarak tezâhür ediyor.

Bu anarşistlerin hiçbir din ile alâkaları yoktur. Bir nev’î dinsiz durumdadırlar ve onun için de insanlığa zehir

hükmündedirler. “Hem İslâmiyet sair dinlere kıyas edilmez. Bir Müslüman, İslâmiyetten çıksa ve dinini terk etse, daha hiçbir peygamberi kabûl edemez. Belki Cenâb-ı Hakk’ı dahi ikrâr edemez ve belki hiçbir mukaddes şeyi tanımaz; belki kendinde kemâlâta medâr olacak bir vicdân bulunmaz, tefessüh eder. Onun için, İslâmiyet nazarında harbî (açık) kâfirin hakk-ı hayatı var. Hariçte olsa, musalâha etse; dâhilde olsa, cizye verse İslâmiyetçe hayatı mahfuzdur (korunur). Fakat mürtedin (dinden dönenin) hakk-ı hayatı yoktur. Çünkü vicdânı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir hükmüne geçer. Halbuki, Hristiyanın bir dinsizi, yine hayat-ı içtimaiyeye nâfi bir vaziyette kalabilir. Bazı mukaddesâtı kabul eder ve bazı peygamberlere inanabilir ve Cenâb-ı Hakkı bir cihette tasdik edebilir.⁷”

Demek bir Müslüman mümkün değil, başka bir dine girip, ya Hristiyan ve Yahûdi, husûsan bolşevik gibi olmak... Çünkü, bir İsevî, Müslüman olsa, İsâ Aleyhisselâmı daha ziyâde sever. Bir Mûsevî, Müslüman olsa, Mûsâ Aleyhisselâmı daha

ziyâde sever. Fakat bir Müslüman, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâmın zincirinden çıksa, dinini bıraksa, daha hiçbir dine girmez, anarşist olur; rûhunda kemâlâta medâr hiçbir hâlet kalmaz. Vicedânı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir olur.⁸

Bu nedenledir ki bir kâfirin veya mürtedin hâlet-i rûhiyesi çok kötüdür. Çünkü “Eğer kat-ı intisâbtan ibâret olan küfür, insanın içine girse, o vakit bütün o mânidar nukuş-u esmâ-i ilâhiye karanlığa düşer, okunmaz. Zira, Sâni unutulsa, Sânie müteveccih mânevî cihetler de anlaşılmaz, adeta başaşağı düşer. O mânidar âlî san’atların ve mânevî âlî nakışların çoğu gizlenir. Bâki kalan ve gözle görülen bir kısmı ise, süflî esbâba ve tabiata ve tesâdüfe verilip, nihâyet sukût eder. Herbiri birer parlak elmas iken, birer sönük şişe olurlar. Ehemmiyeti yalnız madde-i hayvaniyeye bakar. Maddenin gayesi ve meyvesi ise, dediğimiz gibi, kısacık bir ömürde, hayvânâtın en âcizi ve en muhtacı ve en kederlisi olduğu bir halde, yalnız cüz’î bir hayat geçirmektir. Sonra tefessüh eder, gider. İşte, küfür böyle mahiyet-i insaniyeyi yıkar, elmastan kömüre kalb eder.⁹

Fesâd ehli olanlar bozguncudur ve meslekleri tahriptir. Bedüzzamân Hazretleri bu mânâda şöyle der: “Ben kendim mükerreren müşahede etmişim ki, yüzde on ehl-i fesâd, yüzde doksan ehl-i salâhı mağlûp ediyordu. Hayretle merak ettim. Tetkik ederek kat’iyen anladım ki, o galebe kuvvetten, kudretten gelmiyor, belki fesâdtan ve alçaklıktan ve tahripten ve ehl-i hakkın ihtilâfından istifâde etmesinden ve içlerine ihtilâf atmaktan ve zayıf damarları tutmaktan ve aşılamaktan ve hissiyât-ı nefsâniyeyi ve âgrâz-ı şahsiyeyi tahrik etmekten ve insanın mâhiyetinde muzır madenler hükmünde bulunan fenâ isti’dâdları işlettirmekten ve şan ve şeref namıyla, riyâkârâne nefsin firavuniyetini okşamaktan ve vicedânsızca tahribatlarından herkes korkmasından geliyor. Ve o misilli şeytânî desîseler vasıtasıyla muvakkaten ehl-i hakka galebe ederler.¹⁰”

Evet, bu noktada Üstâd Bedüzzamân Hazretleri gibi şöyle düşünmek gerekir: “Evet, bûs bütün ümitsiz değilim. Dünya, büyük bir mânevî buhran geçiriyor. Mânevî temelleri sarsılan garp cemiyeti içinde doğan bir hastalık, bir veba, bir tâun felâketi, gittikçe yeryüzüne dağılıyor. Bu müthiş sârî illete karşı İslâm cemiyeti ne gibi çarelerle karşı koyacak? Garbın çürümüş, kokmuş, tefessüh etmiş, bâtıl formülleriyle mi? Yoksa İslâm cemiyetinin ter ü taze iman esaslarıyla mı? Büyük kafaları gaflet içinde görüyorum. İmân kalesini, küfrün çürük direkleri tutamaz. Onun için, ben yalnız imân üzerine mesaimi teksif etmiş bulunuyorum.”¹¹

Öyleyse “Risâle-i Nûr’un mütalâası ve feyz-i mânevî-i dâimisi, nefis-i emmarenin ateşini söndürmeye, azgın ve azılı sıfatları öldürmeye, yırtıcı, paralayıcı zâhir ve bâtın askerleri tepelemeye yetişir. Zaten Risale-i Nur, bu fitne ve fesâd ve bu yangınları söndürmeye memurdur. Ve bunun için doğmuş ve gelmiştir diyoruz.¹²”

Dipnotlar:

- 1- Şuâlar, s. 516
- 2- Sünuhat-Tuluat-İşarat, s. 110
- 3- Lem’alar, s. 122
- 4- Emirdağ Lahikası-2, s. 159
- 5- Münazarat, s. 17
- 6- Sözler, s. 345
- 7- Mektubat, s. 438
- 8- Emirdağ Lahikası-2, s. 244
- 9- Sözler, s. 312
- 10- Lem’alar, s. 85
- 11- Tarihçe-i Hayat, s. 628
- 12- Âyetü'l-Kübra (Muallim Hasan Feyzi’nin yazdığı bir fıkranın bir parçasıdır.)